

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.068 van 2 mei 2001
in de zaken A. 72.580/XIV-1798
72.582/XIV-1799.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat W. MERTENS,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Britselei 76

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 20 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 juni 1996 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 20 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 juni 1996 tot weigering van verblijf;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gelet op het arrest nr. 71.308 van 29 januari 1998 waarbij de vorderingen tot schorsing worden verworpen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VAN HALLE die, loco Advocaat W. MERTENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat met het arrest nr. 71.308 van 29 januari 1998 beide zaken werden gevoegd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX (/15/11/64), van Joegoslavische nationaliteit en zijn echtgenote XXX (/1/5/66) zijn op 31 januari 1994 in België aangekomen en hebben 's anderendaags de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling aangevraagd.

2.2. Deze vragen werden op 25 januari 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op 4 april 1996 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verworpen.

2.3. Op 6 mei 1996 kregen verzoekers het bevel het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 4 juni 1996 te verlaten.

2.4. De verzoekende partijen hebben op 20 mei 1996 een tweede maal de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling aangevraagd.

2.5. Op 7 juni 1996 worden deze nieuwe aanvragen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verworpen.

2.6. Op 22 oktober 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de thans bestreden beslissingen, waarbij de weigeringen van verblijf worden bevestigd.

De beslissing ten aanzien van de man steunt op volgende motivering :

"Betrokkene werd verhoord op 10 juli 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Nuyens.

Betrokkene, die beweert een etnische Albanees afkomstig uit de regio Kosovo te zijn, diende op 1 februari 1994 een eerste asielaanvraag in in België. Op 25 januari 1996 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van erkenning in de hoedanigheid van vluchteling, welke op 4 april 1996 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bevestigd werd. Op 22 mei 1996 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet terugkeerde naar Kosovo. Hij baseert zijn tweede aanvraag op twee nieuwe stukken (een oproeping van de rechtbank van Pristina dd. 18 januari 1994 en een vonnis van de rechtbank van Kosovo - Mitrovica dd. 11 februari 1994) waaruit zou blijken dat hij wegens dienstweigering door de Servische autoriteiten werd vervolgd en veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf. Tevens verklaarde hij zijn land reeds in 1990 definitief te hebben verlaten, richting Duitsland, waar hij asiel aanvroeg. Nadat zijn aanvraag werd afgewezen kwam hij uiteindelijk naar België.

Er dient te worden vastgesteld dat in ernstige mate kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van betrokkene en aan de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas. Vooreerst trachtte betrokkene de Belgische autoriteiten te misleiden door de door hem ingestelde asielprocedure en zijn verblijf in Duitsland te verzwijgen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Wat betreft zijn procedure in Duitsland beweerde betrokkene bovendien dat zijn aanvraag werd afgewezen omwille van het feit dat hij op basis van zijn vals paspoort en zijn valse identiteit (Mustafi) als Macedoniër werd beschouwd.

Nochtans blijkt uit vertrouwelijke informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat betrokkene bij de Duitse autoriteiten niet gekend was onder zijn valse naam (Mustafi), doch enkel onder zijn echte naam XXX. Hierbij kan verder worden gesteld dat betrokkene niet heeft aangetoond dat de Duitse overheid zijn aanvraag niet op een behoorlijke en correcte wijze behandeld zou hebben.

Daarnaast is de authenticiteit van de door betrokkene nieuwe neergelege documenten geenszins gegarandeerd. Zo blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat het voor personen van Albanese origine gemakkelijk is zich te voorzien van valse of vervalste documenten. Uit vertrouwelijke informatie blijkt bovendien dat tijdens een huiszoeking bij betrokkene blanco Joegoslavische documenten (onder meer rijbewijzen, oproepingsbrieven voor het Joegoslavische leger, oproepingsbrieven voor het Joegoslavische gerecht, een huwelijksakte, geboorteaktes enz.) werden aangetroffen. Bovendien is de oproeping van de rechtbank van Pristina dd. 18 januari 1994 voorzien van een stempel van de 'Socialistische Republiek Servië/Socialistische Autonome Provincie Kosovo', terwijl bij de grondwetsherziening van september 1990 de term 'Socialistisch' uit de titulatuur verdwenen is en Kosovo officieel aangeduid wordt als de 'Autonome Provincie van Kosovo en Metohija'. Wat betreft het vonnis van de rechtbank dd. 11 februari 1994 kan gewezen worden op een aantal eigenaardigheden. In dit vonnis wordt immers verwezen naar een door betrokkene reeds eerder neergelegde convocatie dd. 22 oktober 1993 onder het nummer 5525/24. Bij nadere bestudering van de oproeping dd. 22 oktober 1993 blijkt echter dat het nummer 5525/24 refereert naar de militaire eenheid waarin betrokkene gemobiliseerd zou worden. De convocatie zelf draagt het nummer 43578/B-5. Eveneens wordt in het vonnis verwezen naar de strafprocedure waarop de beschikking werd gebaseerd. Opmerkelijk hierbij is dat de strafprocedure volgens het vonnis werd ingeleid op 15 februari 1994. De beschikking/het vonnis zelf dateren al van 11 februari 1994. Het is tevens eigenaardig dat in het vonnis als mogelijke beroepsinstantie de gemeentelijke rechtbank (dit is de rechtbank in eerste aanleg) wordt aangeduid en niet de districtierechtbank welke, volgens de informatie van het Commissariaat-generaal, normaliter in hoger beroep bevoegd is. Verder is het onlogisch dat betrokkene als beschuldigde van dienstweigering wordt opgeroepen voor de rechtbank van Pristina om vervolgens als dienstweigeraar veroordeeld te worden door de rechtbank van Kosovo - Mitrovica. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan geen bewijskracht worden toegekend aan de voorgelegde documenten.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat betrokkene nergens wordt vermeld in de rapporten die berichten over de dagelijkse repressie in Kosovo, hoewel dit gezien zijn veroordeling wegens dienstweigering normaliter wel het geval zou moeten zijn.

Rekening houdend met het voorafgaande moet worden gesteld dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die toelaten geloof te hechten aan de afgelegde verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 juni 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

De beslissing ten aanzien van de vrouw luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 10 juli 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Nuyens.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene haar asielaanvraag steunt op de motieven die door haar echtgenoot, XXX, werden aangevoerd. In het kader van het door deze laatste ingediend dringend beroep werd echter een bevestigende beslissing genomen. Er kan derhalve ook in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 juni 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

3. Over de gegrondheid van de beroepen.

3.1. Beroep van XXX.

3.1.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing onafdoende gemotiveerd is doordat, ten eerste, zijn vrees voor vervolging omwille van zijn etnische afkomst niet in overweging wordt genomen en er op geen enkele manier wordt ingegaan op de ter zake door hem aangehaalde elementen, en doordat, ten tweede, op geen enkele manier wordt rekening gehouden met het feit dat de broer en neef van zijn echtgenote als vluchteling erkend zijn;

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, genomen naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag, gebaseerd is op de door verzoeker aangebrachte nieuwe feiten en dat de feiten die in het verzoekschrift tot vernietiging vermeld staan dateren van vóór de eerste asielaanvraag zodat zij juist gehandeld heeft door in de bestreden beslissing alleen rekening te houden met twee nieuwe elementen; dat, wat betreft de erkenning in Noorwegen van de broer en de neef van verzoekers echtgenote, de verwerende partij onderstreept dat par. 185 van "le guide des procédures", die trouwens alleen een aanbeveling is, het enkel heeft over de echtgenote en kinderen en bij uitbreiding eventueel ook over de ouders zodat zij met dit gegeven geen rekening moest houden bij het nemen van de bestreden beslissing;

3.1.1.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker repliceert dat de problemen ter zake van zijn etnische afkomst inderdaad reeds werden aangebracht in het kader van de eerste asielaanvraag, maar alsdan geenszins werden beoordeeld, dat in het kader van de eerste asielaanvraag met de vrees voor vervolging omwille van zijn etnische afkomst geen rekening werd gehouden;

3.1.1.4. Overwegende dat, in navolging van de gemachtigde van de Minister, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tweede asielaanvraag onontvankelijk heeft verklaard omdat ze bedrieglijk was; dat het bedrieglijk karakter van de aanvraag inzonderheid werd afgeleid uit de poging om de Belgische autoriteiten aangaande de asielprocedure en het verblijf in Duitsland te misleiden en uit het gebrek aan authenticiteit van de twee ter ondersteuning van de tweede aanvraag voorgebrachte stukken, met name de oproeping van de rechtbank van Kosovo - Mitrovica van 11 februari 1994;

3.1.1.4.1. Wat de poging betreft om de Belgische autoriteiten aangaande de asielprocedure en het verblijf in Duitsland te misleiden :

Overwegende dat verzoeker ten onrechte in de memorie van wederantwoord laat gelden dat "dit onderdeel van de bestreden beslissing betrekking heeft op de eerste asielaanvraag en niet op de asielaanvraag betreffende de bestreden beslissing"; dat uit het administratief dossier blijkt dat de gegevens omtrent de asielprocedure en het verblijf in Duitsland slechts bij de

tweede asielaanvraag werden vermeld, met andere woorden ná de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan het licht kwamen; dat deze problematiek derhalve in de eerste asielpcedure niet ter sprake kon komen;

3.1.1.4.2. Wat het gebrek aan authenticiteit van de twee ter ondersteuning van de tweede aanvraag voorgebrachte stukken betreft :

Overwegende dat de stelling van eerste verzoeker dat deze vaststelling voornamelijk steunt op de resultaten van een huiszoeking waarbij bij hem blanco documenten werden gevonden, niet opgaat; dat de verwerende partij haar vaststelling steunt op :

- het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het voor personen van Albanese origine gemakkelijk is zich te voorzien van valse of vervalste documenten;

- de informatie dat bij een huiszoeking bij betrokkene blanco Joegoslavische documenten werden aangetroffen;

- het feit dat de oproeping van de rechtbank voorzien is van een stempel met vermelding 'Socialistisch' terwijl deze term bij de grondwetsherziening van september 1990 verdwenen is;

- een aantal eigenaardigheden aangaande het vonnis van 11 februari 1994, welke eigenaardigheden op gedetailleerde wijze worden aangegeven; dat verzoeker niet aantoont dat de motieven, waarop de Commissaris-generaal zich heeft gesteund om de tweede asielaanvraag als bedrieglijk aan te merken ondeugdelijk zijn; dat, eens de Commissaris-generaal - zoals in casu- het bedrieglijk karakter van de aanvraag afdoende vaststelt, hij niet gehouden is nader in te gaan op alle ter ondersteuning ervan ingeroepen elementen; dat bovendien de etnische afkomst reeds werd aangebracht in het kader van de eerste asielaanvraag (zie de beslissingen van de Commissaris-generaal van 25 januari 1996 en van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 6 april 1996), zodat dit geen nieuw gegeven was waaromtrent de Commissaris-generaal uitspraak diende te doen; dat verzoeker van Kosovo afkomstig is en de Joegoslavische nationaliteit bezit; dat bij de beoordeling van zijn aanvraag de erkenning van enkele verwanten die destijds uit Macedonië waren gevlucht, niet ter zake dienend was; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.1.2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de rechten van verdediging, doordat, ten eerste, wordt verwezen naar vertrouwelijke informatie, welke hem niet ter kennis werd gebracht en waaromtrent hij zich niet heeft kunnen verdedigen en doordat, ten tweede, niet wordt ingegaan op zijn verzoek tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om de behandeling van zijn zaak in afwachting van het bekomen van bij de familie van zijn vrouw opgevraagde documenten uit te stellen;

3.1.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de rechten van verdediging in geen geval geschonden werden aangezien, ten eerste, verzoeker die gelegenheid gekregen heeft de motieven van zijn asielaanvraag te komen toelichten en, ten tweede, hij tijdens het interview zelf met de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, werd geconfronteerd; dat, wat het niet-uitstellen van de zaak betreft de verwerende partij stelt dat de stukken, die verzoeker wilde neerleggen verband hielden met de asielaanvragen van de broer en de neef van zijn echtgenote en derhalve geen afbreuk konden doen aan de bestreden beslissing;

3.1.2.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker repliceert dat uit het opgesteld verslag voldoende blijkt dat hij tijdens het interview niet met de vertrouwelijke informatie werd geconfronteerd, dat deze informatie niet in bijkomende orde werd vermeld, dat het verzoek tot uitstel duidelijk blijkt uit de brief van 24 oktober 1996 van zijn raadsman aan de Commissaris-generaal;

3.1.2.4. Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal niet van rechtsprekende aard is; dat geen enkele wetsbepaling voorschrijft dat het onderzoek van de Commissaris-generaal wat betreft de informatie waarover hij beschikt tegensprekelijk dient te zijn; dat de bestreden beslissing melding maakt van vertrouwelijke informatie in verband met de naam waaronder verzoeker bij de Duitse autoriteiten gekend was en in verband met de huiszoeking in zijn woning; dat deze vertrouwelijke informatie geput werd, enerzijds, uit een fax van 22 maart 1996 van het "Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge" aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en, anderzijds, uit een proces-verbaal van 11 maart 1996 opgesteld door de gemeentepolitie van Willebroek; dat verzoeker eraan voorbijgaat dat hij in werkelijkheid van deze

stukken al kennis droeg, daar ze deel uitmaakten van het bundel dat destijds aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd voorgelegd; dat uit geen enkel stuk kan worden afgeleid dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om uitstel zou zijn verzocht; dat verzoeker thans weliswaar verwijst naar de brief van 24 oktober 1996 van zijn raadsman, doch deze werd opgesteld nadat men reeds van de aangevochten beslissing kennis had genomen; dat tenslotte -zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel gesteld- de stukken in verband met de erkenning van enkele verwanten, die Macedonië ontvlucht waren, niet ter zake dienend waren gezien verzoeker uit Kosovo (Joegoslavië) afkomstig is; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.2. Beroep van XXX.

3.2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing onafdoende en foutief gemotiveerd is, doordat, ten eerste, er ten onrechte wordt gesteld dat haar aanvraag steunt op die van haar echtgenoot, dat er zodoende geen rekening mee wordt gehouden dat ze vervolging in Kosovo vreest omwille van haar etnische afkomst, daar ze Albanese is en Albanezen in Kosovo blootstaan aan vervolging en dat zij tevens vreest voor vervolging in Macedonië omwille van haar Albanese afkomst en omwille van het feit dat haar broer en neef ook vervolgd werden in Macedonië en reeds erkend zijn als vluchteling in Noorwegen, doordat, ten tweede, geen rekening wordt gehouden met het document in verband met de erkenning als vluchteling van haar neef Molliqai in Noorwegen, en doordat, ten derde, de beslissing van de Commissaris-generaal, die ten opzichte van haar echtgenoot werd genomen, als gevolg van het door deze ingediend beroep, nietig verklaard moet worden;

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst benadrukt dat in tegenstelling tot wat verzoekster nu beweert, zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal alsook op het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk beweerde persoonlijk geen problemen te hebben gekend in Kosovo en het land, waar zij sinds haar huwelijk in 1985 haar verblijfplaats had en ten

aanzien van hetwelk de beweerde vrees moet beoordeeld worden, te hebben verlaten omwille van de problemen van haar echtgenoot; dat de verwerende partij daar nog aan toevoegt dat verzoekster ook geen moeilijkheden aanhaalde die zij persoonlijk in Macedonië zou gekend hebben;

3.2.1.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord verzoekster betwist dat zij op 22 mei 1996 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zelf geen problemen te hebben en zij geen blijk lijkt te hebben gegeven van persoonlijke vrees voor vervolging;

3.2.1.4. Overwegende dat, wat de vrees voor vervolging in Kosovo betreft, verzoekster heeft gewezen op de problemen aldaar van de Albanese bevolkingsgroep en van haar man in het bijzonder, zonder zelf enig persoonlijk probleem aan te tonen; dat ze op 22 mei 1996 op de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens verklaarde : "Ikzelf heb geen problemen. De problemen, die er zijn, zijn er eigenlijk allemaal omwille van mijn man"; dat, zoals de verwerende partij terecht antwoordt, verzoekster geen moeilijkheden aanhaalde die zij persoonlijk zou gekend hebben in Macedonië, dat ze trouwens reeds in 1985 had verlaten; dat, wat de vrees voor vervolging in Macedonië betreft, enkel werd gewezen naar de erkenning in 1989 in Noorwegen van een broer en een neef, die twee jaar voordien hun land zouden hebben verlaten; dat deze erkenningen op zichzelf geenszins van aard waren een persoonlijk risico op vervolging in hoofde van verzoekster aan te tonen, temeer daar het ging om feiten van tien jaar geleden toen Macedonië nog van Joegoslavië deel uitmaakte; dat, wat de onwettigheid van de ten aanzien van de man genomen beslissing betreft, de door de echtgenoot aangevoerde middelen gewoon worden hernomen; dat deze middelen hierboven reeds niet gegrond werden bevonden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.2.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de rechten van verdediging doordat niet wordt ingegaan op haar verzoek tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om de behandeling van haar zaak in afwachting van het bekomen van de bij haar familie opgevraagde documenten uit te stellen;

3.2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de stukken die verzoekster in verband met de asielaanvragen van haar broer en haar neef wilde neerleggen gaan afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing;

3.2.2.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord verzoekster stelt dat het verzoek tot uitstel voldoende blijkt uit het schrijven van 24 oktober 1996 van haar raadsman aan de Commissaris-generaal;

3.2.2.4. Overwegende dat uit geen enkel stuk kan worden afgeleid dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal om uitstel zou zijn verzocht; dat verzoekster thans weliswaar verwijst naar de brief van 24 oktober 1996 van haar raadsman, doch deze werd opgesteld nadat men reeds van de bestreden beslissing kennis had genomen; dat bovendien -zoals bij de bespreking van het eerste middel hierboven gesteld- de erkenning van enkele familieleden in Noorwegen door de Commissaris-generaal terecht als niet ter zake dienend buiten beschouwing werd gelaten; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee mei tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
 K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.